

I.-

Ἀκρίτας ὄντες ἔλαμνεν, ἀφιά σὴν ποταμέαν,
ἐπένευ κι' ἔρτον κι' ἔλαμνεν, τὴν ὥραν πέντ' αὐλάμια,
ἐπένευ κι' ἔρτον κι' ἔσπερνευ ἐννέα κόττια σπόρον,
ἔρθεν πουλὶν κι' ἐκόνεφεν σὴ ζυγόνι τὴν αἶραν,
σκοῦται καὶ καλοδιάθεται σὴ ζυγόνι τὴ μέσεν,
- Ὅπισ' πουλὶν, ὅπισ' πουλὶν, μὴ τρώς τὴ βουκιντρέων
καὶ τὸ πουλὶν κελάτδεσεν σὰν ἀνθρωπὶ λαλίαν.
- Ἀκρίτα μου ντό κἀθεσαι, καὶ στέκεις καὶ περμένεις,
τὸ ἐνοῖο σ' ἐχάλασαν καὶ τὴν κάλη σ' ἐπαίραν,
τ' ὅλον καλλίον τ' ἄλογο σ', στρώνε καὶ καβαλκεύνε,
καὶ τ' ἄλλα τὰ καθέτερα στέκνε καὶ χλιμιντρίζνε.

2.-

Ἐγὼ γιοσμάν παιδὶν εἶμαι, πρέπ' νά παρακαλῆς με,
κι' ἄς σά τρία τὰ κορτσόπα σ' τὴ μικρέσαν νά δῆς με.
Ρίζα μ' τὰ κάλλια σ' εἶν' πολλὰ, τὰ χρόνια σ' εἶν' ὀλίγα,
καὶ γιὰ τ' ἐσέν μικρὸν ἀρνὶν, τὰ τέρτια ὅλια εἶδα.
Τὰ κάλλια σ' ἐπερίσσεφαν, τὸ αἶμαν θά φουρλίεις σε,
κόρη γιὰ πέ τὴ μάνα σου, ἄς τερη καὶ ἀντρίεις σε.

Ρεφραίν.....

Ἄμε μάνα σὸ χωρίον, ποῦλτσον τῇ κυροῦ μ' τὸ βιόν,
φέρο με καὶ τὰ παράδες, ν' ἀγοράζω ματαράδες,
ματαράδες βιρβιλίτσια γιὰ τὴ χώρας τὰ κορίτσια.

Ἄμε μάνα, ἄμε μάνα, ἄμε κι' ἀγλήγορα ἔλα,
τὴ θάλασσαν ποῖσον στράταν, τὴ νύφεν ἔπαρ' κι' ἔλα.

3.-

Ναῖκουτση λεμόν-λεμόν, τὸ πόλ σ' ἄμον τ' ἐμόν,
παρακαλῶ τὸ θεόν πάντα νά εἶσαι τ' ἐμόν.

Ἐσύ τὸ κομενόχρονον, ποῖσον δύο μετάνοιας,
ὥσπουτα ἐν ὁ θάνατον, ντ' ἐγουεύ' εἰς τὴν ἐγκαλία σ'.

Ἐσύ τὸ κομενόχρονον, γιὰτὶ κι' ἐφτάς τὸ φόπο σ',
σ' ἄλλο τὸν κόσμον ὄντες πας, χαζίρ νά ἐν ὁ τόπο σ'.

Ἐσύ τὸ κομενόχρονον, καὶ τὸ καταραμένον,
κρύον νερόν γιὰτὶ κι' ζύντες σὴν κάρδια μ' τὸ κομένον.

4.-

Ἐλα πουλί μ' ἄς σά μακρά, ἔλ' ἄς σὴν ξενητεῖαν,
ἔλα περμέντσεν ἕναν φῆν, πονεμένον καρδίαν.

Ἡ καρδία μ' βρουλίεται, τ' ὀμμάτια μ' σκοτινεύνε,
κἀθαν πουρνόν, κἀθαν βράδον, ἐσέναν ἀραεύνε.

Ἐλα πουλί μ' ἄς σά μακρά, ἐκἀγα κι' ἐβρουλίγα,
καὶ γιὰ τ' ἐσέν μικρὸν ἀρνὶ μ', πολλὰ ἐτυριαννίγα.

5.- "Λετσίνα" - δόλοισυρα

6.- "Πάτ' και, δέβα"

Τ' όμματοφέρμα σ' πουλί μ' άτά τ' έσα τ' όμμάπια,
τ' έμόν έν ό Παράδεισον, τ' έμά είν' τα μουράτια.
Φωτρία καίει τό κάρδοπο μ' άφιμον καίει τό ψόπο μ',
νύχταν χωρίς ξημέρωμαν έν ή ζωή πουλόπο μ'.
Ααλω-λαλω κανείς ή άκούει, κανείς ή έέρ' ποϋ κείμαι,
άτσάπα τό πουλόπο μου άτώρα έξέρ' ποϋ είμαι;

Ακρίτα μου ντό κάρδο, καί στέκε καί στέκε
τό ένομο σ' έχάλασαν καί την Κάλη σ' έπαίον,
τό δόν καλλόν τ' άλογο σ' άτρώνε καί κβακύνε,
καί τ' άλλα καί βαθέτερε άτάνε καί χληνάρζνε.

Αγώ γροσάν παρίν είμαι, πρέπ' να παρκαλήρ ή,
καί άσ' άτρία τ' άκορτάπα σ' τη ήκρέσαν να όρς ή,
ρίξα ή, τ' ά κάλλα σ' είν' πολλά, τ' άχρόνια σ' είν' όλγας,
καί γιά τ' άσέν ήκρέπα άρνί, τ' άτρία όλγα είδα.
Τά κάλλα σ' έπερταφσαν, τό άίμα σ' άφουκίσε σε,
κόρη γιά π' τη ήνα σου, άς τερή καί άντρίσε σε.

Βεφραίν.....

Αψή ήνα σ' άχρόν, ποϋλτασ τη κυρό ή, τό βρόν,
φερό ή καί τ' άπαρδες, ν' άγρόζω ήκρόδες,
παρταρδες βρβιλίτα γιά τη ήνα σ' άκορίτα.

Αψή ήνα, άψή ήνα, άψή ήνα, άψή ήνα, άψή ήνα,
τη θάλασαν ποϋσόν σφάταν, τη νύφν έπαρ' ή, έλνα.

Πάκουτα ήμν-λεμν, τό π' ό σ' άπον τ' έμόν,
παρκαλω τό θέν πάντα να είσαι τ' έμόν.
Ποϋ τ' άκορνόχρονον, ποϋσόν όθό ήτάνοια,
άπουτα έν ό θάνατον, ν' έγούε, σ' την έκάλια σ'.
Ποϋ τ' άκορνόχρονον, γιάτ' ή, έφταε τό φ' ό σ',
άλλο τ' άν κ' άπον όντε παρ' χαρ' ό έν ό τόπο σ'.
Ποϋ τ' άκορνόχρονον, καί τ' άκαρταφόν,
κ' άπον ν' άντ' ή, έντε ήνα κ' άπον ή, τό κ' άπον.

Αψή ποϋ ή, άψή ποϋ ή, άψή ποϋ ή, άψή ποϋ ή,
έλα περτήντασ ήνα ήν, ποϋσόν κ' άπον.
Η κ' άπον ή, βρουλέτα, τ' όμμάπια ή, άκορνένε,
κ' άπον ποϋσόν, κ' άπον β' άπον, έσ' άπον.
Αψή ποϋ ή, άψή ποϋ ή, άψή ποϋ ή, άψή ποϋ ή,
καί γιά τ' έσέν ήκρόν άρνί ή, ποϋλά έπ' άρνί ή.